

РЕШЕНИЕ

№ 20298

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5420** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН. С Решение № 1544/03.04.2023г. по нахд № 14994 по описа на СРС за 2022г. СРС, НО 102-ри състав е отменил Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-025096 от 07.12.2021г., издадено от Началника на 03 Сектор „Административно обслужване” на Отдел „Пътна полиция” – СДВР, с което на К. М. С. на осн. чл.182, ал.1, т.6 вр. чл.188, ал.1, изр.2 от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба” в размер на 750 лева и „лишаване от право да се управлява МПС” за срок от 3 (три) месеца за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, а на осн. чл.3, ал.1 и чл.6, ал.1, т.7 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. на МВР (обн., ДВ, бр.1 от 04.01.2013г. – в сила от 04.02.2013г.; изм. и доп.) е предвидено отнемане на 12 (дванадесет) контролни точки. Със същото съдебно решение е осъдена Столична дирекция на вътрешните работи да заплати в полза и по сметка на мл. адв. Т. Й. Д. адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2, изр.1 вр. ал.1 от Закона за адвокатурата в размер на 100.00 лева за изготвяне на жалбата. Така постановеното решение, в срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, е обжалвано от Н-к сектор „ПП” – СДВР, чрез процесуален представител юрк. А.. Касаторът моли за отмяната на съдебното решение по съображения за недопустимост на съдебното решение, алтернативно сочи допуснати нарушения на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила – основания за

касационно оспорване по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. По същество твърденията са, че жалбоподателят, настоящ касационен ответник, не е ангажирал доказателства да обори установената в редовно съставения АУАН по см. на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП фактическа обстановка. Съдът от своя страна не е зачел доказателствената сила на редовно съставения АУАН и в този смисъл е нарушил правилата за разкриване на обективната истина. Моли за отмяна на първоинстанционното съдебно решение, потвърждаване на НП № 21-4332-025096 от 07.12.2021г. и претендира разноски по делото.

В съдебно заседание страните редовно призовани, не се явяват и не изпращат представители.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал.2 от АПК, вр. чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че на 27.08.2021г., в 13:08.18 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]и до блок № 32 МПС лек автомобил марка/модел „Тойота Авенсис” с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на К. М. С. се движело със скорост на движение от 110 км/ч., при законово ограничение за населено място от 50 км/ч. Нарушението било установено с техническо средство – мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение „TFR1-M” с радар „TR-4D” с инв. № 613, която била „одобрен тип” средство за измерване и вписана в регистъра на БИМ на одобрените средства за измерване (СИ) под № 4835 и със срок на валидност до 24.02.2020г. (вж. л.8). Техническото съоръжение заснело движението на въпросния лек автомобил, като фиксирало датата, точния час, скоростта на движение и регистрационния номер на автомобила и бил изготвен клип № 18518 за тези обстоятелства (вж. л.12). По случая била заведена преписка № ПК-6-8165/2021г. Мобилната система била монтирана върху полицейски автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и настроена от полицейски служител В. А..

Била извършена проверка в информационните масиви на ОПП-СДВР и чрез справка от тях се установило, че заснетият автомобил „Тойота Авенсис” е собственост на К. М. С., който бил призован да се яви в сградата на пътната полиция.

На 19.11.2021г. в сградата на ОПП-СДВР се явил К. С. който попълнил декларация по чл.188 от ЗДвП, в която посочвал, че на въпросната дата 27.08.2021г., ок. 13:08 ч. не може да посочи кой е управлявал въпросния лек автомобил.

Свидетелката Д. Ч., заемаща длъжност „младши автоконтрольор” в Отдел „Пътна полиция” на СДВР, преценила с оглед на данните по образуваната по повод заснемането с техническо средство полицейска преписка № ПК-6-8165/2021г., че К. С. е извършил административно нарушение и затова му съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер. Е № 884893 от 19.11.2021г., в който отразил обстоятелствата по твърдяното административно нарушение и неговите фактически елементи – било посочено, че жалбоподателят като собственик, който не

може да посочи лицето, което е управлявало въпросния автомобил на посочените дата, място и време, и до блок № 32 на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], който се е движел със скорост от 107 км/ч. (- 3 % приспаднат толеранс от 110 км/ч.), установени с техническото средство – система за видеоконтрол на нарушенията „TFR1-M” с радар „TR-4D” с инв. № 613, записваща и заснемаща дата, час, скорост и регистрационен номер на МПС, при ограничение на скоростта за населено място от 50 км/ч., като било посочено, че е нарушен чл.188, ал.1, изр.2 вр. чл.21, ал.1 вр. чл.165, ал.2, т.6 от ЗДвП . Актът бил съставен в присъствието на свидетел на съставянето му – М. П. както и на К. С. АУАН бил подписан от актосъставителката и свидетеля по него, връчен бил на С., като последният го подписал и отразил, че няма възражения.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не постъпили писмени възражения.

Въз основа на съставения АУАН, на 07.12.2021г. Началникът на 03 Сектор „АО” на Отдел „Пътна полиция” – СДВР, упълномощена със Заповед № 8121з-515/14.05.2018г., издала процесното НП № 21-4332-025096/07.12.2021г., в което били отразени фактическите обстоятелства по твърдяното административно нарушение и неговите обективни характеристики – посочено било, че жалбоподателят като собственик не можел да посочи лицето, управлявало въпросното МПС, което на въпросните дата, място и време се е движело о МПС със скорост от 107 км/ч. (с приспаднат толеранс -3 % от 110 км/ч.), при ограничение за населено място от 50 км/ч., което е установено с посоченото по-горе техническо средство, като с това е нарушена разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП. С този административно-наказателен акт на жалбоподателя на осн. чл.182, ал.1, т.6 вр. чл.188, ал.1, изр.2 от ЗДвП били наложени две административни наказания – „глоба” от 750 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 месеца, като на осн. чл.3, ал.1 и чл.6, ал.1, т.7 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. на МВР било предвидено отнемане на 12 контролни точки за това нарушение. Процесното НП било връчено на 25.10.2022г. с разписка.

Така описаната фактическа обстановка първоинстанционният съд е установил въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, подробно описани в съдебното решение.

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, първоинстанционният съд е приел, че атакуваното НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е законовата процедура по установяване на нарушителя, но административното нарушение е било недоказано. За тези свои изводи СРС, НО 102-ри състав е изложил следните съображения:

От една страна според СРС безспорно и категорично установено, че на 27.08.2021г., в 13:08 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], до блок № 32, моторно превозно средство – лек автомобил марка/модел „Тойота Авенсис” с рег. [рег.номер на МПС], се е движело със скорост от 110 км/ч., като датата, часът, скоростта и регистрационния номер на МПС са били фиксирани и заснети с техническо средство по чл.165, ал.2, т.6 от ЗДвП – мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение „TFR1-M” и радар „TR-4D” с инв. № 613, вписано под № 4835 в регистъра на БИМ за „одобрен тип” средства за измерване и преминало успешно през последваща проверка.

От друга страна обаче от събраните по делото доказателства, не се установява във въпросния пътен участък срещу въпросния блок № 32 да е съществувало законово

ограничение на скоростта от 50 км/ч., както се твърди от актосъставителя и наказващия орган. От снимката, която е изготвена от техническото средство въобще не може да бъдат правени каквито и да било изводи дали заснетият автомобил действително се е намирал във въпросния пътен участък, и най-вече срещу посочения блок; второ, въведените законови ограничения на стойностите на скоростта на движение в чл.21, ал.1 от ЗДвП са различни за различните категории моторни превозни средства (напр. категория „А”, „В”, „С”, „В+Е” и т. н.), както е видно от таблицата в тази законова разпоредба, като никъде в АУАН и в НП не е отразена категорията на заснетото МПС, за да бъде установено дали за тази категория важи съответното законово ограничение на скоростта по чл.21, ал.1 от ЗДвП. От последното е направен извод, че доколкото при определени пътни превозни средства максимално допустимата скорост в рамките на населеното място е различна от 50 км/ч. според таблицата на чл.21, ал.1 от ЗДвП, като това би означавало и съвсем различни обективни характеристики на административното нарушение – различни превишения (без приспадане на грешка /толеранс/) при различно законово ограничение, от което пък следвало различен размер на санкцията. Най-после според СРС не се установявала точната стойност на превишението на скоростта, като счита, че същата следва да бъде 106,7 км/ч (-3%) или 113,3 (+3%), което също не е било изяснено в зависимост от възможната и допустима грешка на измерващото устройство.

При горните мотиви СРС 102-ри състав е отменил НП № 21-4332-025096/07.12.2021г. Настоящият състав намира, че атакуваното първоинстанционно решение е валидно, допустимо, но неправилно. Същото следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго по съществуващото на спора, доколкото случаят е изяснен от фактическа страна и не се налага да се събират допълнителни доказателства по делото.

От една страна както бе посочено по-горе съдът е приел за безспорно установени елементите на вмененото нарушение – дата и място на извършване МПС с конкретна идентификация и установената скорост на движение. От друга страна СРС приема, че не е изяснено какво е ограничението на дадения пътен участък ([улица], с посока на движение от [улица]към [улица], до блок № 32), не било установено видът на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , от където да се направи извод за конкретното превишение през призмата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и най-после неясните за касационния състав съждения относно дадени „толеранс“ от -3 км/ч или -3%, а може би +3%.

Съгласно правилото на чл. 53 от ЗАНН Наказващият орган издава наказателно постановление, с което налага на нарушителя съответно административно наказание, когато установи по несъмнен начин факта на извършеното нарушение, самоличността на лицето, което го е извършило, и неговата вина. Наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Самоличността на нарушителя по ЗДвП е презюмирана съгласно чл. 188, ал. 1 от ЗДвП.

Предвид горното от данните по административнонаказателната преписка, а и по първоинстанционното дело са установени елементите за ангажиране на отговорността на К. С., а именно той е собственик на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , не е представил декларация по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, същият лек автомобил е

заснет със скорост 110 км/ч по [улица], който се намира в рамките на [населено място] и част от градската инфраструктура (касационният състав няма да дава разяснения по устройство на територията и граници на населеното място), като от събраните по делото доказателства (л. 89, 90 и 91 - справка от СО и схема за организация на движението в процесния пътен участък) не се установява да има въведени допълнителни ограничения за скоростта на движение или разрешения за по-висока скорост от 50 км/ч. Що се касае за установената скорост от 110 км/ч и отразеното в НП 107 км/ч във връзка с така дадения толеранс от 3 км/ч, респ. становището на СРС, че скоростта на движение при приспадане на допустимата грешка от 3% следва да бъде 106,7 км/ч, касационният състав ще посочи, че 0,3 км/ч не влияят на крайния резултат, защото и двете стойности попадат в хипотезата на чл. 182, ал. 1 т. 6 от ЗДвП. Неоснователно е и позоваването, че АНО е можело (едва ли не следвало) да завиши установената скорост от 110 км/ч с +3%. В случая АНО е приложил по-благоприятната за нарушителя хипотеза, което не налага отмяна на наказателното постановление.

Най-после и по отношение на вида на МПС с което е извършено нарушението. Касационният състав счита, че изрично е посочен вида на МПС – „лек автомобил“ - § 6, т. 12, б. „а“ от ДР на ЗДвП. Следва да бъде съобразено още, че според чл. 21, ал. 1 от ЗДвП за всички категории МПС без самоходни машини и мотопеди ограничението на скоростта за движение в населено място е 50 км/ч. в случая не се твърди, а и не се установява от доказателствата по делото л.а. Тойота Авенсис с рег. [рег.номер на МПС] да е „мотопед категория М“ или „самоходна машина“. Тук касационният състав ще посочи закононото несъответствие на категоризацията на МПС по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 47 от 2012 г.) с чл. 149, ал. 1 от ЗДвП (ДВ, бр. 9 от 2017 г., в сила от 26.01.2017 г.), което обаче не влияе на горепосочените изводи.

В обобщение нарушението на правилата за движение, в частност превишаване на максималната допустима скорост в рамките на населено място е обществено опасно деяние, което следва да бъде санкционирано. В конкретния случай правилно е установено противоправното поведение и адекватно, съобразено със закона е санкционирано. Наказателно постановление № 21-4332-025096 от 07.12.2021г., издадено от Началника на 03 Сектор „Административно обслужване“ на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР е законосъобразно издадено, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения в административнонаказателното производство и в съответствие с материалния закон и целта на закона. Същото следва да бъде потвърдено, а Решение № 1544/03.04.2023г. по нахд № 14994/2022г. на СРС, НО 102-ри състав отменено.

При този изход на спора и своевременно искане за присъждане на разноски съдът определя на осн. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ сумата по 200 лева юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР за двете съдебни инстанции.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1 от АПК, вр.чл. 63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1544/03.04.2023г. по нахд № 14994 по описа на СРС за 2022г. СРС, НО 102-ри състав е отменил Наказателно постановление № 21-4332-025096 от 07.12.2021г., издадено от Началника на 03 Сектор „Административно обслужване“ на

Отдел „Пътна полиция” – СДВР, като вместо него
ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-4332-025096 от 07.12.2021г.,
издадено от Началника на 03 Сектор „Административно обслужване” на Отдел
„Пътна полиция” – СДВР с което на К. М. С. на осн. чл.182, ал.1, т.6 вр. чл.188, ал.1,
изр.2 от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба” в размер на 750 лева и
„лишаване от право да се управлява МПС” за срок от 3 (три) месеца за нарушение по
чл.21, ал.1 от ЗДвП, а на осн. чл.3, ал.1 и чл.6, ал.1, т.7 от Наредба № Из-2539 от
17.12.2012г. на МВР (обн., ДВ, бр.1 от 04.01.2013г. – в сила от 04.02.2013г.; изм. и
доп.) е предвидено отнемане на 12 (дванадесет) контролни точки.
ОСЪЖДА К. М. С. от [населено място] да заплати на СДВР сумата от 200 (двеста)
лева, представляваща възнаграждение за юрисконсулт за двете инстанции.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: